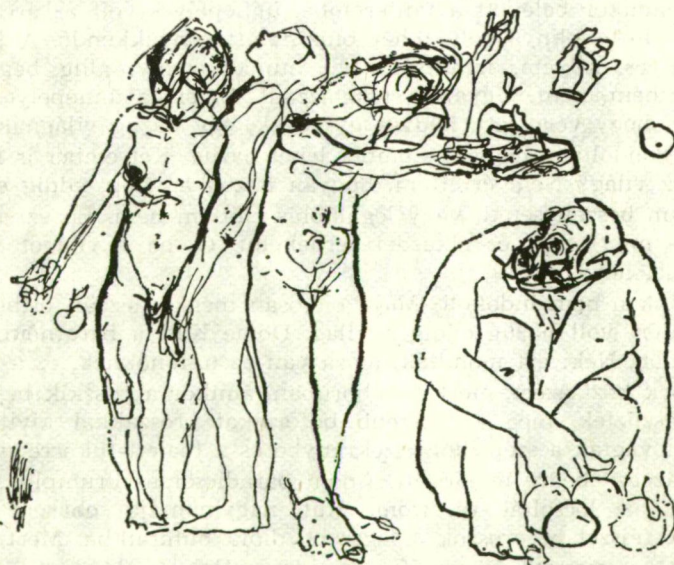

lápi Gusztáv gazember volt-e vagy pedig gondos város- és családanya. Ergo: semmi közöm a világ gyémánttengelyéhez, viszont a magam ómódi, robusztus és mégis törékeny tengelyéhez annál több. Halápi Gusztávot sosem ismertem, sosem ártott nekem, tökéletesen közömbös a számomra, hogy milyen ítéletet mond majd felette az utókor, egyszerűen csak le kell győznöm, hogy megbizonyosodhassam a saját létezésemről. Különben összetéveszthetnek Ajub khánnal, Ariadnémnak csalódást okozok, s megszületendő gyermekemnek nem lehetek példaképe. Hát így jutottam el végre a labirintus középpontjába. Egyre több lett körülöttem a fény, éreztem, hogy közeledem hosszú utazásom végcéljához. A legbelsőbb körben már szinte nappali világosság fogadott. A fény forrása a labirintus középpontjában volt. Egy pillanatra megtorpantam, hegyeztem a fületem, hallom-e a szörnyeteg szuszogását. Célba értem, de Minótauroszt elbolyongott valahová, nem találtam a helyén. A szörny helyett egy nő fogadott, őbelőle áradt a fény. A nő Yvette volt, az én Ariadné. Elképedve álltam meg trónusánál, és meghajtottam a fejeimet.

— Hogy kerülsz te ide? — kérdeztem.

— Minótauroszt én vagyok — mondta Ariadné, arcáról mennyei mosoly sugárzott felém, a két szeméből áradó fény elől elkaptam a tekintetemet, mert mintha savat öntöttek volna a szemembe. — Gyere, ölelj meg — mondta. — Aki hozzám ér, a forró hidegnek érzi, a hideget pedig forrónak. De te ne félj. Többé nincs mitől félned.

KÉRI LÁSZLÓ: ARANYALMÁK